

Livet

Jag föddes 1966 på Kungälv's BB, stor bebis som vägde över 4 kilo och var 52 cm lång. Min mamma var ung, endast 16 år, min biologiska far likaså. Min mormor tog hand om mig mycket som bebis då min mamma tidigt fick arbeta på Göteborg's kex i Kungälv.

Vi flyttade mycket omkring i Göteborgsområdet, men bodde i Göteborg tills jag var någon gång i förskoleåldern, tror jag i alla fall gick ut första klass där.

Min biologiska far är alkoholist så jag har inte så mycket minnen av honom sedan jag var mindre, men mer då jag kom upp i förskoleåldern och fram till min 10-årsdag. Vet under mina yngre år att mamma sa till oss att vi skulle åka och hälsa på han på jobbet, har tänkt på det då jag blev lite äldre, knepigt med stängsel och miljön. Ja, det var ett fängelse. Mamma ville skydda oss från att veta, men givetvis så har vi pratat om det när man blivit äldre.

På sommarloven var jag hos en underbar familj från att jag var 5 år tills jag var 14 år, helt underbara somrar med bondgård, strandliv och allt vad man kan önska som barn. Min mamma var ensamstående mycket när jag var yngre och tyckte att jag och min syster behövde komma ifrån storstadslivet och allt som då skedde i vardagen. Jag är jätteglad och beundrar henne för det.

Vi flyttade till Sjövik, mamma, jag och mina 2 yngre syskon. Min biologiska far var där på ett alkoholistem. Ja i alla fall var det där historien slutade med han.

Men mitt liv började,

I alla fall så kom min underbara far in i bilden, den som jag kallar far, som verkligen ställt upp och är världens bästa. DET är en far det.

Mina minnen från 10 år och framåt är mycket klara, jag mådde i alla fall bra. Förutom då kanske en kort tid då vi flyttade till Ljungby, världens ”skithåla”. Jag var i slagsmål varje dag, ja är man kill/tjej så får man det inte lätt. Men jag stod på mig. Det har man haft mycket nytta av många gånger i livet.

Vi flyttade sedan vidare till Hönsa, Spetsbacke i Tibro Kommun, sen vidare till Skövde. Jag hade då gått ur nästan 6:e klass. Minns att jag kom in i slutet av terminen för att lära känna alla inför högstadiet. Jag började här också spela fotboll, höll igång i många år och älskade det, men en dag var det slut, skadade mig så illa så det har också visat sig under hela mitt liv, tyvärr.

(Man är begränsad i sin tillvaro i dagens läge pg a 8-10 operationer, håller inte räkningen längre.)

Högstadiet var toppen, mor och far byggde hus i Igelstorp, ett litet samhälle utanför Skövde. Vi var 5 syskon vid det här laget, det skulle komma en till. Jag åkte ändå buss till min skola där jag tidigare bott för att gå färdigt mitt sista år på högstadiet.

Under mitt sista år i högstadiet träffade jag mina äldre barns far, jag gick sedan gymnasiet, sen fick jag jobb direkt inom restaurangyrket, jobbade där några år.

Mitt vuxna liv,

Jag och mitt ex. flyttade till en lägenhet i Skövde, där föddes vår förstfödde -85.

Vi flyttade sedan vidare till Igelstorp, till ett radhus där vår andra son föddes -87.

Vi köpte sedan huset där föddes min tjeja -90.

Mycket härliga somrar, utomlands resor, mycket sportaktiviteter för barnen mm blev det under många år.

Vi levde 22 år tillsammans, fina år.

Jag hade mycket olika arbeten under dessa år, dels som dagbarnvårdare.

Jag hade ett tag 11 barn med mina egna, givetvis då en del skolbarn så det var sällan man hade alla 11 på en gång. Jag hade då tre 1-åringar under ett tag, men jag höll ut några år.

Arbetade då också ett tag som städerska på en bank, toppenjobb för det var beting. Man kunde komma när man ville bara jobbet blev gjort.

Hoppade ett tag tillbaka till arbetet inom restaurang, sedan blev det ett tag på Komvux, tänkte läsa in ekonomisk linje. Men det blev en del kurser klara, te x företagsekonomi A o B, textbehandling, datakunskap, Svenska språket.

Så fick jag då ett toppenjobb på (S) i Skövde som verkligen fick mig att stegra och älskade verkligen yrket, en del resor och där fick jag verkligen visa vad jag gick för. Mycket att ta tag i och det var roligt, mitt dataintresse kom i sitt "esse". Man utvecklade sig på många sätt. Jag fick åka iväg till Bryssel/Strasbourg som EU ansvarig.

Ja, det blev 7 år där, sedan sa jag upp mig, men då hade vissa händelser skett.

År 2002

Min jobbigaste tid kommer nu, det är fortfarande jobbigt att tänka hur det var. Men man har också bearbetat mycket och har blivit mycket ödmjuk.

Min bror råkade ut för en svår trafikolycka i september, fruktansvärt jobbigt.

Jag har lagt in min dagbok som pdf för den tiden. Skriver inte mycket mer om det här.

Under denna tiden så började jag också prata med Fredde en del på nätet, hade stöd hos han eftersom han själv råkat ut för en svår trafikolycka, där en avled, där han låg i koma.

En olycka som han idag har en del men av.

Mest osynliga för andra, men synliga för mig. Men det visste jag inte då, han fanns där bara när jag behövde han mitt i allt kaos. Man famlar verkligen mitt i krissituationer.

Älskar han så, finns ingen tvekan om.

År 2003

Min mor blev sämre då efter att varit fri från sin myelom under flera år.

Jag känner mig än idag lurad många gånger.

Mamma hade fått bytt blod i hela sin kropp. Tvättning eller vad de kallar det.

Hon fick t o m ta om sina barnvaccinationer.

Läkarna hade sagt till henne att det var lika stor risk att vi alla fick det som att hon skulle få tillbaka det.

Hon gick bort ifrån mig. Minns så väl då vi låg tillsammans i sängen bara en tid innan och pratade ut, det kändes så skönt.

Jag ville minnas min mor så. Jag var hos henne på kvällen, natten till hon gick bort, men orkade inte vara kvar, det blev för mycket, kände att jag ville minnas henne från vår tid ihop, guld värt idag.

Men märker hennes närvaro många gånger idag, glad för det.

Allt gick så fort, tiden bara rusade iväg och jag kände mer och mer panik.

Under detta år förlorade också min bror och fru sin förstfödda kille.

Jag och mitt ex. separerade efter 22 år, allt utrett och vi har en fin relation idag som är guld värt.

Jag flyttade till en egen lägenhet, barnen kom då och då.

Jag hade besökt Fredde några gånger och han var hos mig en del då och då, det var flyg, det var tåg.

Men, jag flyttade upp under ett år.

Ja, jag kände jag behövde distans från allt, få reda på vad JAG vill.

Mina barn var uppe vid varje lov, underbart och jag vet Sandra säger än idag att oh, så underbart det är däruppe.

Ja, det är lugnet verkligen, men att lämna allt härnere, sin släkt och flytta upp för alltid, det skulle jag inte fixa.

Vi hyrde ett rosa hus, jättemysigt var det.

Vår lille kille Robin föddes -04

Vi flyttade ned till slut, guld värt till alla som hjälpte till i flytten, inte lätt att flytta 120 mil. Freddes flickor kom lite efter, men de kom lagom till skolan började. Vi bodde då i Skultorp under knappt ett år, sen hittade vi vårt drömboende, ja vi låg i budgivning ett tag, men vi fick det och vi stortrivs. Lille Kevin föddes -06.

Dagsläget,

Vi har en fin familjesituation, dock inte utan att få kämpa för det.

Jag är starkare än jag trodde.

Jag har mitt jobb tillbaka efter 6 år, helt otroligt. Stortrivs, så mycket underbara människor i min omgivning.

Det går jättebra för flickorna i skolan, guld värt verkligen efter allt som de genomlidit i unga år.

Den äldsta flickan går i särskola efter att få gått igenom en hel del undersökningar och vissa tester väntar vi på att få göra. Men hon har hamnat rätt utefter hennes förutsättningar.

Lillflickan går nu igenom samma tester som hennes äldre syster fått göra, men vi hoppas på positiva besked att hon också ska få chansen att få utvecklas utefter hennes förmåga.

Killarna stormtrivs på dagis och vi har en fin relation till våra barns fäder åt vardera hållet.

Mina tre äldsta barn har egna boende, min äldsta son och hans sambo har gård, arbete, hästar, vovve, katter. Min näst äldsta son har också hus, arbete. Min dotter bor bara ett stenkast ifrån oss med sin son, mitt underbara barnbarn som föddes -08.

Jag lever med en make som har en skullskada, som jag älskar över allt för de fina stunder som vi har. Sen att han har en underbar humor, det är få förunnat.

Han har fått en andra chans till livet.

Det finns inga problem i hans liv, jag har börjat förstå det mer och mer.

Men vi har fått lära oss att man tar till sina metoder som fungerar bäst för alla.

Whiteborden är toppen, att skriva upp saker och ting, då faller inte något i glömska, för det är lätt annars. Minnet, koncentration, planeringsförmåga, empati är typiska områden som skadas vid en hjärnskada.

Det har krävts många år för mig att förstå och många saker än idag blir aldrig förändrat, men då får man acceptera och finna andra lösningar för allas bästa.

Jag älskar min härligt stora familj, mina nära och kära.

Livet går vidare och vi med det, vi mår bra, vi får vara friska och vi tar en dag i taget.

Vi älskar varandra och vi har hälsan i behåll. ”Carpe Diem”